

LA FOTOGRAFIA D'ARREU, AVUI A SABADELL

Fent oïda a una convocatòria sabadellenca, la de la **XIII Biennal Nacional i Internacional de Fotografia a Sabadell**, arribaren a la nostra ciutat, 1142 fotografies, fruit de 329 autors de 21 països entre els que destacaven per la seva majoritària aportació aquells dits de l'Est, especialment la Unió Soviètica i Txecoslovàquia. Es evident que per fer-ne mostra coherent, i tal i com acostuma a succeir en certàmens de la categoria de l'esmentat, s'havia de fer una selecció prèvia a fi d'esborrar la impressió negativa que podia causar al públic visitant l'exposició del total de l'obra rebuda. Temps enrera havia analitzat tota una àmplia sèrie de concursos com el celebrat a Sabadell, i la matemàtica em va dir que s'hi exposa un promig del 11,35% del total de material aportat.

Així, donc, la tasca del jurat va ésser més feixuga en aquest sentit que en el d'atorgar els guardons que sembla ésser-li més propi. Avisats que la sala on s'havia d'oferir la mostra al públic admetia (harmònicament) un centenar d'obres, en una primera volta en seleccionaren quasi

dues-centes, cosa que va obligar a una segona garbellada, més fina, més crítica a fi de decidir les 102 que quedaren definitivament com a mereixedores d'exhibició. Tanmateix, no eren totes les fotos presentades mereixedores d'ésser exposades, però fent honor a la més estricta veritat, ho eren moltes més de les 102. Però també faré honor a l'estricta veritat si dic que una exposició, -de fotografia, pintura, ceràmica, o de qualsevulla matèria-, ha d'ésser harmònica per a fer-se agradable, i ha de guardar unes proporcions si es vol que el visitant se'n faci el càrrec. Més d'un centenar de fotos a la sala de la Caixa d'Estalvis de Sabadell podria ésser molest, podia fer-se desagradable inclús.

Queda ja explicat que el nombre reduït d'obres a la vista era necessari, i ara cal fer judici de l'equilibri que cada una de les fotos ha de guardar amb les que li són veïnes a l'exposició, i ací continuava la tasca del jurat, i ací és on el jurat feia la jugada més fina, tota vegada que s'havien d'exposar coses tan diferents entre sí, com pot ser-ho una foto d'esport, un nu femení o un retrat d'home entrat en

anys. Sembla que no ha d'ésser laboriós quan es disposa de material en escriu com és el cas que ens ocupa, però quan aquest material rebut és abundós i gairebé tot ell d'excel·lent qualitat, no hi ha altre camí a seguir que valorar el treball tècnic de cada foto per tal de trobar-li una vàlua superior a una altra de tema semblant.

Tractat així, va resultar una exposició harmònica i equilibrada, i ara no són les meves paraules, sinó les de tants i tants visitants entesos. I va ser així gràcies a haver-hi una mica de tot Hem vist el retrat tractat des de tants punts de vista com caben entre una noieta jova plena de vida i candidesa, un avi que ho ha vist tot i se li endevina a la mirada. Hem vist l'esport, en les seves especialitats més populars i en aquelles més sofisticades. I el reportatge. El reportatge, respecte al qual, com en el paisatge, no trobo mots adients per qualificar el tractament tan diferenciat que s'hi aplica en els diferents països. Aquelles fotografies, tot contingut, i aquelles tota composició. I aquells treballs de laboratori que es justifiquen per si mateixos. I hem vist una òptima i general qualitat amb una presentació molt acurada.

Hom ha disposat l'exposició de forma quasi temàtica, guardant en tot el possible una lògica relació d'una foto amb les seves veïnes, com deia abans.

Puc expressar ben clar que ha resultat una exposició de la qual guardaré un bell record. Una exposició que resumint tot el que he dit fins aquesta ratlla, és de les més completes que he vist. Llàstima que portarla a Sabadell hagi representat un gran esforç econòmic per a una entitat com Càmera Club Sabadell, al temps que un esforç humà d'envergadura insospitada quan ens vam disposar a dur-lo a terme. Llàstima que portarla a qualsevol indret no sigui més fàcil...

Quirze Casablanques
De Càmera Club Sabadell

ANTONI GRAU LOPEZ

(President de Càmera Club Sabadell)

Antoni Grau presideix des del començament de l'any 1977 aquesta entitat, a la qual va ingressar-hi com a soci uns anys abans (1972). La seva forta afeció a la fotografia parteix essencialment d'aquest entronc amb Càmera Club. És un aficionat, un amateur, amb una vital vocació, com ho demostra el fet que amb uns quatre anys (del 1976 al 1979) ha participat a 300 concursos nacionals i estrangers de fotografia. Amb la particularitat que ha assolit més de 130 premis i distincions en el recompte d'aquesta prolífica participació. Una de les distincions que més ha estimat és el Premi d'Honor del I Centenari de la Ciutat de Sabadell.

-És un premi que no crec que el torni a guanyar quan es celebri el II Centenari... -ens diu dibuixant un franc somriure sota l'espès bigoti.

Ell ha estat el propulsor d'aquesta I Internacional de Fotografia a Sabadell (coincint amb la XIII Biennal Nacional, que s'encetà allà l'any 1956). Aquesta convocatòria internacional ha estat molt notable en tots els aspectes. Haurà, si més no, compensat l'esforç i entusiasme que hi ha posat tota la Junta que presideix Antoni Grau i als qui d'una manera u altra han col·laborat per a fer possible aquesta efemèride.

En la I Biennal Internacional i XIII Nacional de Fotografia hi han figurat 21 països, amb 329 participants, amb un conjunt d'obres rebudes de 1142, entre les quals 102 obres han estat seleccionades i exposades a l'edifici de l'Obra Cultural de la Caixa d'Estalvis de Sabadell. (Els autors seleccionats han estat, 79).

Càmera Club ha assolit en aquest baptisme internacional, una més reconeixença en el camp concursístic que, de sempre, ha caracteritzat l'Entitat. Molts dels seus associats tenen una reconeixença ben destacada en aquest camp hi ho demostren amb les distincions que són reconegudes llurs obres.

Càmera Club té actualment uns 300 associats. El seu president és un home actiu i empenedor i té una forta simpatia. (Hom diria que veu les coses amb tele-objectiu...) És una entitat amb força calor i color, malgrat que el seu fort és el blanc i negre...

Hom pot diferenciar-la d'altres entitats, puix **Càmera Club**, mesura -com si de material sensible es tractés- el **positiu** i el **negatiu**... I ambdues tenen el seu mèrit, o millor dit, la seva tècnica...

GADEA casa vostra